

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Confessionale, || In Qvo || Vniversa || Materia De ||
Confessione Pec-||catorvm Apvd Catholicos || vsitata per
Quæstiones explicatur**

Eisengrein, Martin

Ingolstadii, 1577

VD16 E 795

II. Si non ab Ecclesia, à quo igitur instituta sit Confessio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30362

Capu I. De Institutione

fit, iuris Diuini fit, & an necessaria. Ibi quid respōdendū fit, discite ex sequenti quæstione.

Quæstio   *Si non ab Ecclesia, à quo igitur in-*
II.   *stituta est Confessio?*

Respōsio.   **C**ertissima fide tenendū, ac nullatenus dubitādum est, quin, vt cætera Sacramenta; ita etiam Confessio à Christo fit instituta, id quod necessaria consecutione ex sacris literis facile demonstrari potest.

Ioan., 20.

Ac **P R I M O** omnium, locus apertus est apud Ioannem: Accipite Spiritum sanctum (ait Christus Apostolis) quorum remisistis peccata, remittuntur eis; & quorum retinueritis, retenta sunt. Hic potestatem peccata remittendi, & retinendi Apostolis, & in eis omnibus Sacerdotibus cōtulit, Iudicesq; constituit in causa, quæ est inter **D E V M** offensum, & peccatores offensores, vt eorum iudicio Rei vel ad regnum **D E I** admittantur, vel ab eodem repellantur. Si ergo id incumbit muneris Sacerdotibus, vt inter peccata remittēda, & retinenda diiudicent, atq; hoc iudicium legitime exercere nequeant, incognita causa; hoc est, nisi poenitens peccata exponat; hinc conficitur, peccatorem oportere sua peccata cōfiteri, ne super incognitis temeraria feratur sententia.

S E C V N D O, non minus illustris est locus apud Matthaum, ad demonstrandum, Confessionem esse à Christo institutam, ex

eo

eo, quòd Christus clauēs aperiendi ac claudendi regnū cœlorum Petro promisit. Tibi Matth. 16.

dabo clauēs regni cœlorū (ait) &c. Has clauēs Petro eiusq; Successoribus tribuit atq; concessit post resurrectionem his verbis: Pasce Ioan. 21.

oues meas. Iam si Petrus accepit clauēs regni cœlorum, ac eis vti, hoc est, peccatum ligare et soluere nequeat, nisi, quale illud sit, cognoscat; cognoscere porrò nequeat, nisi pœnitēs ipse sua scelera manifestet: Hinc fit, vt, qui clauēs instituit, etiam Autor sit Cōfessionis.

Quarè ex ipsius Christi institutione omnes tenentur cōfiteri, vt iusta ferri possit sententia, iuxta id Prouerbiorū: Qui iudicat, quod Prou. 13. nouit, iudex iustitiæ est.

Vel, quid soluet, aut ligabit, quid remittet, aut retinebit Sacerdos, si nihil ei confessum erit? Quomodò laborantes, & oneratos vice Matth. 11.

Christi reficiet, qui nescit, ex qua parte premantur, ac vrgeantur. Christus scrutator re- Hier. 17.

num, & cordium, & qui nouerat omnia, interrogat cæcum: Quid vis, vt faciam tibi? Et Luc. 18.

Sacerdos, homo mortalis, alterius conscientie penitus ignarus nō rogabit? Quibus morbis vis succurrā? Diuus Ioannes Chryso-
 L
 stomus requirit, vt cōfidentes DEO (quem nihil latet) non solum nos fateamur peccatores esse; sed & singula delicta computemus, ac recensēamus, quòd aliter homo morborū suorū oblitus, misericordie medicinam nunquam fideliter, ac rectè petierit. Quantò ma-

Caput I. De Institutione

gis homini Sacerdoti enarranda est peccatorum varietas, eorum saltem, quæ conscientia detinent alligatam, non quidem Sacerdotis, sed confitentis gratia, ut dignam possit percipere medicinam.

TERTIO, cum Christus dederit potestatem retinendi & absoluendi, utique non omnia omnibus peccata indifferenter remitti voluit; alias non dedisset potestatem retinendi: Secundum ergo rationis iudicium, potestatem dedit absoluendi, & retinendi. Absoluendi quidem verè poenitentes, & obedientes, retinendi verò peccata, non confitenti, vel perseverare in eis volenti, vel submittere se eorum iudicio nolentium. Hoc autem absque peccatorum manifestatione usque adeò facere non poterant Apostoli, nec Discipuli, nec eorum Successores, ut planè impossibile videatur, intelligere; quomodo quis peccatum aliquod remittere debeat, aut retinere, solvere, aut ligare, cuius nullam habeat cognitionem. Sequitur ergo, quòd per hæc verba, Christus iniunxit peccatoribus manifestationem, seu Confessionem, ut cognita peccatorum diversitate, poenitentes erubescerent, & fructus dignos poenitentia, à Sacerdotibus iniunctos, agerent; alias eis Ecclesiae claves frustra dedisse videretur, qui tamen omnia in sapientia fecit.

Luc. 3.

Aut dicat mihi aliquis, qui discernet Sacerdos; sintne peccata remittenda, vel retinenda, nisi prius eorum audierit varietates? Quo pacto

paſto, quaſo, is (qui Euangelicus ille ſtabu- Luc. 10.
larius eſt) vulneribus ægroti vinum & oleū,
veluti prudens medicus, infundet, & accura-
tam eius curam habebit, niſi prius vulnus di-
ligenter inſpexerit, ac morbi radices inueſti-
gauerit? Quomodo per contraria contrariis
medebitur, niſi nouerit vtraque? Neq; enim
ineptiunt, qui, quod à Boëthio dictum eſt, ſi-
militudine quadam huc transferunt, nempe;
Si operam medicantis expectas, oportet vt Auguſti. in
vulnus detegas tuum: Quod ſcilicet hac ſimi- Pfal. 87. &
litudine nō tantum Chriſtus, ſed & Scriptu- in Pfal. 66.
ra paſſim vtatur, medicos anime ad medicos
corporis conferens, qui per fidele miniſteriū
opitulentur ſaluti, medicinā adhibentes, ni-
mirum fomenta verborum.

Rurſus, qua ratione præoccupatum in ali-
quo delicto Presbyter inſtruet in Spiritu le- Gal. 6.
nitatis, niſi delicti ſpeciem (quod Diuina in- Hieron. in
ſtructione amputandū eſt) perceperit prius? Eſa. ca. 14.
Quo tandem paſto, ſermone D E I, & testi-
moniis Scripturarū & exhortatione virtutū Prouer. 5.
ſoluet ligatos, niſi vitiorū nodos, (quibus vt
funibus peccatores cōſtringuntur) arte qua-
dam nō vulgari, enodari, explicare ac diſſol-
uere curauerit? Quamobrē rectè Gregorius, Gregor. in
Videndum, inquit, quæ culpa, aut quæ pœ- Ioan. 20.
nitētia ſit ſecuta poſt culpam; vt quos Omni-
potens D E V S per compunctionis gratiam
viſitat, illos Paſtoris ſententia abſoluat. Tum
enim vera eſt Abſolutio præſidentis, cum
etiam ſequitur arbitrium iudicis.

Caput I. De Institutione

Matth. 5. **QVARTO**, potest idem etiam probari ex illo Matthæi: Nolite putare, quoniam veni solvere Legem, aut Prophetas: Non veni solvere: sed adimplere; idq; hoc modo. Christus implevit legem Moyfis, & omnia, quæ in ea fuerunt contenta & adumbrata, exhibuit; Sed Confessio, & Absolutio Sacramentalis fuerunt in lege Moyfis, adumbrata: Ergo fuerunt à Christo instituta.

Propositio est manifesta ex prædicta auctoritate: Assumptio probatur. Quia Sacerdotium Leuiticum, quod erat super carnalia, & corporalia, repræsentabat Sacerdotiū Evangelicum, quod futurum erat circa spiritualia, vt probat Apostolus; qui i concludit, Sacerdotium Leuiticum fuisse transferendū; imò etiam translātū in Sacerdotium Evangelicum. Vnde ait: Translato Sacerdotio, necesse est, vt legis translatio fiat; Sed ad Sacerdotes Leuitici generis pertinebat iudicium lepræ carnalis, quæ figura erat lepræ spiritualis, hoc est, peccati; & leprosi tenebātur ostendere Sacerdotibus locum, & tumorem illius lepræ carnalis: Vnde iussit Christus leprosis, vt se ostenderent Sacerdotibus, sicut præcepit Moyfes: Ergo ad Sacerdotium Evangelicū, siue ad Sacerdotes Evangelicos pertinet, iudicare de lepra spirituali, hoc est, de peccatis, & leprosi spirituales, hoc est, peccatores, tenentur eis ostendere lepram, hoc est, peccatum, quod fit per Cōfessionem, & iudicium per Absolutionem. Et

Et sicut leprosi, qui ostendebant lepram Sacerdoti, cuius iudicio remittebatur ad castra, erant sanati; & qui non se ostendebant, non declarabantur esse sani; ac proinde necessarium erat, eos extra castra versari, & permanere: Sic peccatores ostendentes, & confitentes peccata sua Sacerdoti, cui commissum est iudicium; per eius iudicium, hoc est, Absolutionem, remissionem peccatorum consequuntur; qui verò non confitentur, vel qui confitentur, & non intendunt abstinere, aut satisfacere ad iudicium Sacerdotum, non obtinent Absolutionem, sed manent peccatores, & non sanantur.

Pro quo etiã facit ratio, quia ex quo Christus venit curare vulnera nostra, conueniebat, vt tam perfectus Medicus necessarias, & salutare medicinas nobis relinqueret. Inter alias autem medicinas curatiuas, vna et potissima post Baptismum, est Sacramentalis Confessio, quam Hieronymus dicit secundã post naufragium tabulam.

Hieron. in
cap. 3. Esa.
sup illud.
Ruit, &
Hierusalẽ.
Item super
Amos c. 1.

Item cum solus ille potuerit Sacramenta instituire, qui potest signis sensibilibus efficaciam, & virtutem dando gratiam conferre, DEVS videlicet, cuius solius est gloriã & gratiam præstare, & de impio iustum efficere: Consequitur profectò inde Confessionem peccatorum, quæ est potissima pars Pœnitentiæ, à nullo alio, quàm ipso Christo, fuisse institutam, cum sit eiusdem, instituire totum

Caput I. De Institutione

essentiale & partem essentiae. Ideoque etiam
Cō. Trid. Sess. 14. c. 5 Concilium Tridentinum hanc veritatem
his disertis verbis definiuit. Ex institutio-
ne Sacramenti Pœnitentiæ, iam explicata,
vniuersa Ecclesia semper intellexit, institu-
tam etiam esse à Domino integrâ peccato-
rum Confessionem, & omnibus, post Ba-
ptismum, lapsis iure Diuino necessariâ exi-
stere; quia Dominus noster IESVS Chri-
stus, è terris ascensurus ad cœlos, Sacerdotes
sui ipsius Vicarios reliquit, tanquam Præsi-
des, & Iudices, ad quos omnia mortalia cri-
mina deferantur, in quæ Christifideles ce-
derint; quò, pro potestate clauium remis-
sionis, aut retentionis peccatorum senten-
tiam pronuntient. Constat enim Sacerdo-
tes iudicium hoc, incognita causâ, exercere
non potuisse, neq; æquitatem quidem illos
in pœnis iniungendis seruare potuisse, si in
genere duntaxat, & non potius in specie ac
figillatim, sua ipsi peccata declarassent. Ex
his colligitur, oportere à pœnitentibus oïa
peccata mortalia, quorum post diligentem
sui discussionem conscientiam habent, in
Confessione recenseri, etiamsi occultissima
sint. Hactenus Concilium Tridentinum,
quod hanc doctrinam, hoc etiam Canone,
confirmauit: Si quis negauerit Confessio-
nem Sacramentalem, vel institutam, vel ad
salutem necessariam esse iure Diuino &c.
Anathema sit.

Ioan. 20.

Matth. 16.

C. Verbu.

de Pœnit.

dist. 1. Et

C. adhuc.

de Pœnit.

dist. 3.

Cōc. Trid.

Sess. 14.

Can. 6.

An